

18.12.2012

Karlovy Vary zakázaly švýcarské malířce malovat ve svých ulicích

Doris Windlin

Jsem švýcarská malířka Doris Windlin a žiji už 18 let s manželem v České republice v obci Poděvousy na Domažlicku. Maluji většinou venku před motivem, jako to bývalo vždycky samozřejmostí.

Obracím se na Vás s prosbou o pomoc!

Maluji především městské motivy. Po Miláně, New Yorku, Moskvě a Berlíně, kde jsem nikdy žádné problémy neměla, jsem si vybrala právě Karlovy Vary, známé svými lázněmi a filmovými festivaly.

Kulturní město, jak jsem se domnívala.

Hned první rok 2011 jsem měla potíže s Městskou policií. Zakázali mně malovat!

Celou tuhle neuvěřitelnou epizodu mám podrobně popsanou v článku, který vyšel 30. ledna 2012 v Kulturních novinách č. 3.

Moje kolegyně Kateřina Rutheford tam malovala se mnou. Její právnička Martina Kačerová zjistila, že důvod nedorozumění byl prý ten, že vyhláška pro Karlovarský kraj, která vstoupila v platnost 12.7.2011, byla příliš nová a policie ještě přesně nevěděla čeho se týká. Tímto se nám Městská policie omluvila, prohlásila, že se to netýká malby v plenéru a že už se to nebude nikdy opakovat.

Na to jsem se tedy spoléhala!

V létě 2012 jsem během Filmového festivalu opět v Karlových Varech malovala přímo v centru na Staré Louce. Městská policie chodila kolem, někteří dokonce se zájmem sledovali co maluji.

Všechno se zdálo být v úplném pořádku, měla jsem z toho radost, problém se zdál vyřešen.

Obrazy z tohoto léta prezentuji nyní na **dvou výstavách ve Švýcarsku**.

Nejdříve skupinovou výstavu "Kunst des Sehens", k 40. výročí Kunstseminaru v Lucernu. Obrazy z Karlových Varů půjdou dále na výběrovou výstavu umělců pocházejících ze Středního Švýcarska, kterou organizuje Vizarte Zentralschweiz (Švýcarský svaz umělců a architektů).

Z tohoto důvodu jsem teď v pondělí 10. prosince 2012 odjela do Karlových Varů malovat, abych kolekci karlovarských obrazů doplnila o zimní motivy. Sněžilo a venku bylo minus 11 stupňů. První den proběhl bez problémů.

Druhý den jsem s optimismem začala malovat nový motiv u Mlýnské kolonády, když tu se objevil nějaký pán, asi správce kolonády, a ptal se mě, jestli

mám povolení tady malovat.

Vysvětlila jsem mu, že žádné povolení nepotřebuji, že nikoho neohrožuji, že nic neprodávám, že jenom maluji tak, jako ostatní fotí, jen mi to zabere více času než focení.

Pán začal vyhrožovat s Městskou policií, na což jsem mu odpověděla, že se nebojím, že policie se vloni v létě omluvila s tím, že ještě neznali novou vyhlášku.

Bohužel jsem neměla nic písemně. Vše bylo marné, pán se nenechal odbýt a nutil mě, abych se aspoň přesunula o 20 metrů dál.

Marně jsem se snažila pánovi vysvětlit, že změnou úhlu pohledu se změní celá kompozice obrazu, asi chyběl ve škole, když se na druhém stupni základní školy probíraly v deskriptivní geometrii základy perspektivy.

Obraz jsem musela celý předělat, což v tom mrazu byl časově nemožný úkol. V minus 11 stupních se nedalo vydržet déle než tři hodiny, barvy tuhly na paletě. Obraz zůstal nedokončen.

Odpoledne jsem o současné situaci i o tom, co se stalo vloni v létě, mailem informovala šéfredaktora Karlovarského deníku Jaroslava Dolinu, ale asi jsem příliš malá celebrita, nestála jsem mu ani za odpověď.

Třetí den jsem ještě jednou vyrazila, doufala jsem, že pan správce se poučil a seznámil se s vyhláškou a nechá mě v klidu malovat. Ale, jako by tam už na mě čekali, sotva jsem postavila stojan a začala malovat, už tam byla Městská policie. Zeptala jsem se jestli je poslal pan správce (což bylo evidentní). Řekli, že jsou samostatní.

Chtěli vidět můj občanský průkaz, ale (přiznávám, že to byl můj nejhorší a jediný zločin, co jsem spáchala) ten zůstal na ubytovně vzdálené asi 10 minut pěšky. Dala jsem mu vizitku a datum narození, na což poznamenal ironicky, že to by si mohl vymyslet každý a že kdyby chtěl, mohl by mě odvést na prezidium.

Velmi mě to překvapilo a urazilo, proč bych měla lhát? Řekla jsem mu, že už jsme to jednou řešili, že Městská policie slíbila, že můžu kdekoliv malovat, že se na to vyhláška nevztahuje.

Zůstal neoblomný, vyhláška ho nezajímala, porušila jsem přímo ZÁKON, vysvětloval nějaké paragrafy, kterým jsem vůbec nerozuměla a na požádání, aby mi to napsal, načmáral na zadní stranu mé vizitky toto (Zákon 200/1990/47)

zák. 200 / 1990 Sb

§ 47 odst. g

Zábor veřejného prostranství

Nezbylo, než sbalit barvičky a stojan a odejít. Na ubytovně jsem si patřičný paragraf vyhledala, stojí tam doslova toto:

Přestupku se dopustí ten, kdo:

g) poškodí nebo neoprávněně zabere veřejné prostranství, veřejně přístupný objekt nebo veřejně prospěšné zařízení.

Za přestupek odstavce 1 písm. g) lze uložit pokutu do 50 000 Kč.

Karlovy Vary dosáhly svého! Konečně se mě zbavily!

Šla jsem na nádraží a prvním autobusem odjela domů. Bylo mně hrozně, takhle se chovají úřady města, které já svými obrazy prezentuji v cizině a dělám jim tím vlastně reklamu.

Místo vyhánění bych očekávala milejší a uctivější chování.

Že si dříve vážili malířů více, ukáže nám **odkaz na významného českého impresionistu Otakara Lebedu** , který maloval v Karlových Varech na stejném místě jako já, jen o nějakých 100 let dříve.

To měl velké štěstí!! Kdybych já byla televizní celebrita a malování měla jenom jako koníčka asi by se ke mně v Karlových Varech chovali jinak. Jako profesionální malířka mám ale smůlu!

Prosím proto o zveřejnění mého případu, aby úředníci v Karlových Varech konečně pochopili, že nejsem žádný zločinec, že chci jen dělat svoji práci co nejlépe přímo před motivem a nechci nikde "poškozovat nebo zabírat veřejné prostranství!"

Děkuji za pochopení a případnou pomoc.

MARCEL PROUST:
HLEDÁNÍ ZTRACENÉHO ČASU

